

<https://www.atria.nl/nl/nieuws/memoriawilmerkies>

Wil is door Atria opgenomen bij het thema [Bijzondere vrouwen](#)

In Memoriam: Wil Merkies

21 februari 2018

Wil Merkies aan het woord (WOUW) tijdens de bijeenkomst 'Jong en Oud: Vrouwen/Bewegingen door de Tijd heen', bij Akantes in 2003. De bijeenkomst was de tweede in de reeks 'Grensoverschrijdende Ontmoetingen, Vrouwen/Bewegingen in Gesprek' en werd georganiseerd door de Stichting Vrouwen en Diversiteit.

Twee weken geleden, 7 februari 2018, kort voordat de Nederlandse vrouwen een recordtijd schaatsten op de [Olympische Winterspelen](#), overleed Wil Merkies. Als eerste sportverslaggeefster van Nederland doorbrak ze in 1949 op 18-jarige leeftijd wat zij zelf 'het herenbolwerk van de sportverslaggeverij' noemde. Ook was ze als schrijver actief in de [‘tweede feministische golf’](#).

Van onze verslaggeefster

Na afgewezen te worden door de Volkskrant als sportverslaggever – “Meisje, dat lukt je nooit” - , – nam Merkies bij diezelfde krant een baan aan op de abonnementenafdeling. Al snel wist ze alsnog een plekje te veroveren op de sportredactie. De dag na haar eerste publicatie kreeg ze van hoofdredacteur Joop Lücker te horen dat de abonnees in opstand waren gekomen. Ze waren laaiend. Onder de kop van haar stuk in de sportrubriek had ‘van onze verslaggeefster’ gestaan. Dit zou naar aanleiding van de controversie voortaan worden vervangen door het gebruikelijke ‘van onze verslaggever’. Ze werkte bijna een decennium lang als sportverslaggever voor Sportweekblad Cetem en de Volkskrant.

Geen zacht ei

In 1954 moest ze na haar huwelijk haar carrière opgeven. Toch kon ze niet stoppen met schrijven. Ze zette haar schrijftalent en doorzettingsvermogen elders in. Zo schreef ze voor [Sekstant](#), het maandblad van de Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming, het feministische tijdschrift [Opzij](#) en de Groene Amsterdammer. Ook was ze actief in Dolle Mina Utrecht. Tijdens een bezoek aan een pas opgerichte vrouwenbibliotheek in Londen werd zij verliefd op een Amerikaanse vrouwelijke filmmaker. Ook kwam ze in de organisatie terecht van het Utrechtse vrouwenhuis.

"Ik ben brutaal, altijd al geweest"

Voor gezeur heb ik geen tijd

Ook toen Wil Merkies ouder werd bleef ze even productief. "Voor gezeur heb ik geen tijd," schrijft ze als ze 70 wordt. Ze gaat in een Amsterdamse woongroep met oudere vrouwen wonen, wordt eindredacteur van het blad van de [Wijze Oude Wijven \(WOUW\)](#) en is binnen deze organisatie – als één van de weinigen – uitgesproken lesbisch. Ze blijft politiek geëngageerd en mengt zich de zaterdag voor haar dood nog in het debat over de slechte omstandigheden in Wittenburg, waar ze dan woont. Ook in haar laatste dagen is ze druk in de weer. "Op haar sterfbed maakt ze zich zorgen: wie doet komende vrijdag de schrijfworkshops?" vertelt haar dochter, Anne Merkies, aan de Volkskrant. Op 86-jarige leeftijd laat ze een leven aan baanbrekend werk na. Zelf weet Wil Merkies haar succes op simpele wijze te verklaren: Ik ben brutaal, altijd al geweest .

Bronnen:

- WOUW Amsterdam – Wil 70 jaar (biografische map 4840 (Atria))
- WOUW Amsterdam – Lastig of vervelend, maar geen zacht ei! (biografische map 4840 (Atria))
- 'Meisje, dat lukt je nooit', Parool, 12-2-2018
- Eerste sportverslaggeefster van Nederland, de Volkskrant, 16-2-2018